

רע"פ 7982/13 - עדיאל שגן נ' מדינת ישראל

רע"פ 7982/13 - עדיאל שגן נ' מדינת ישראל עליון

רע"פ 7982/13

עדיאל שגן

נגד

מדינת ישראל

בית המשפט העליון

[06.01.2014]

כבוד השופט א' שהם

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, מיום 14.11.2013, בעפ"ת 26428-09-13,

שניתן על-ידי כב' השופט ר' בן-יוסף

המבקש: בעצמו

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית-המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופט ר' בן-יוסף), בעפ"ת 26428-09-13, מיום 14.11.2013. בפסק דינו, דחה בית המשפט המחוזי, את ערעורו של המבקש על גזר דינו של בית המשפט לתעבורה בתל אביב-יפו (כב' השופטת ש'קריספין-אברהם), בפ"ל 2065-07-13, מיום 25.7.2013.

רקע והליכים קודמים

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום במסגרתו ייוחסו לו העבירות הבאות: נהיגה בזמן פסילה, לפי סעיף 67 לפקודת

התעבורה [נוסח חדש] (להלן: פקודת התעבורה); נהיגה ללא רישיון נהיגה לסוג רכב, לפי סעיפים 10 (א) ו-38(1)

לפקודת התעבורה; ושימוש ברכב ללא פוליסת ביטוח בת תוקף, לפי סעיף 2 לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש],

התש"ל-1970.

3. מעובדות כתב האישום עולה, כי ביום 10.7.2013, בשעה 10:10, או בסמוך לכך, נהג המבקש על אופנוע ברחוב מרגוזה, בתל אביב, וזאת חרף העובדה, כי הלה אינו מחזיק ברישיון נהיגה לאופנוע וכי הוא נפסל ביום 12.11.2012, בנוכחותו, מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 20 חודשים (תיק 2509-05-11). לפיכך, נהג המבקש ברכב בזמן פסילה, ללא רישיון תקף, וללא פוליסת ביטוח בת-תוקף.

4. ביום 25.7.2013, הרשיע בית המשפט לתעבורה את המבקש, על סמך הודאתו, בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום. יצוין, כי המבקש הודה בביצוע העבירות, כחלק מהסדר טיעון לעניין משך עונש המאסר בפועל אשר יושת עליו, כאשר בין הצדדים הוסכם, כי התביעה תטען לעונש של שתי שנות מאסר (כולל הפעלת מאסר על תנאי של 12 חודשים, שהוא חב הפעלה) וכן "לפסילה ארוכה ומשמעותית", ובא כוחו של המבקש יטען לעונש של שנת מאסר אחת, בחופף למאסר על-תנאי שיופעל, כאמור.

5. באותו מעמד, נגזר דינו של המבקש. בשלב הראשון של גזר הדין, קבע בית המשפט לתעבורה, כי לנוכח מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות מושא כתב האישום, ובשים לב לערכים המוגנים שנפגעו, קרי - שלטון החוק, וסיכון חיי אדם, הרי שעל מתחם הענישה בעניינו של המבקש, ככל שהדבר נוגע לתקופת הפסילה, לנוע בין 6 חודשי פסילה ועד לחמש שנות פסילת רישיון; לגבי רכיב המאסר, נקבע מתחם שהינו בין המנעות מהטלת עונש מאסר בפועל לבין 3 שנות מאסר בפועל. בית המשפט התייחס לנסיבות ביצוע העבירה, שכללו נהיגה באופנוע בו המבקש איננו מוכשר או מוסמך לנהוג, וזאת, בזמן שרישיונו נפסל ושעה שמרחף מעליו עונש מאסר על תנאי למשך 12 חודשים (תיק 2509-05-11).
- בתוך מתחם העונש, נתן בית המשפט את דעתו לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה. נשקל לחומרה עברו התעבורתי המכביד של המבקש, הכולל הרשעות בגין שתי עבירות קודמות של נהיגה בזמן פסילה, ולצד הקולא צוינו נסיבות חייו האישיות של המבקש ומצבו הנפשי.
- לאחר זאת, הושתו על המבקש העונשים הבאים (לפי סדר הופעתם בגזר הדין): חילוט התחייבות כספית בסך 10,000, (מתיק 2509-05-11); 15 חודשי מאסר לריצוי בפועל, אשר יימנו מיום 10.7.2013, תוך הפעלה בחופף של עונש מאסר מותנה בן 12 חודשים (שנגזר על המבקש בפ"ל 1278/09 והוארך בתיק 2509-05-11); 30 חודשי פסילה בפועל מלהחזיק או לקבל רישיון נהיגה, תוך הפעלה בחופף של עונש פסילה מותנית למשך 12 חודשים (מתיק 2509-05-11). הפסילה תמנה מיום שחרורו של המבקש ממאסרו; 6 חודשי פסילה על תנאי מלהחזיק או לקבל רישיון נהיגה למשך 3 שנים; ו-12 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים, לבל יעבור המבקש עבירה של נהיגה בזמן פסילה, או עבירת נהיגה כאשר רישיון הנהיגה אינו בתוקף למעלה משנה, או עבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף לסוג הרכב.
6. המבקש הגיש ערעור על גזר דינו של בית המשפט לתעבורה, לבית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, וביום 14.11.2013, נדחה הערעור. בית המשפט המחוזי ציין, כי מדובר במי שנהג בזמן פסילה בשלוש הזדמנויות שונות, ועשה-כן, חרף עונשים מותנים שעמדו לחובתו, בגין ביצוע שתי עבירות קודמות. לאור זאת, ובשים לב לעברו התעבורתי של המבקש הכולל 29 הרשעות קודמות, קבע בית המשפט המחוזי, כי אין מקום להתערב בעונש המאוזן והראוי, שהשיתה על המבקש הערכאה הדיונית.
- הבקשה לרשות ערעור
7. ביום 25.11.2013, הגיש המבקש בעצמו, את בקשת רשות הערעור המונחת לפניי. הבקשה נסובה סביב חומרת העונש שהוטל עליו. המבקש טוען, כי עקב משלח ידו כמדביר עצמאי, תלויה פרנסתו, במידה רבה ביותר, ברישיון הנהיגה שלו. עוד ציין המבקש, כי הוא וזוגתו מטופלים בשתי בנות רכות בשנים, וכי הוא אחראי על שתי בנותיו הבוגרות, אשר אף הן חיות עמו, באשר גרושתו (שהיא אמן של הבנות) הינה נכה ונתמכת מקצבת ביטוח לאומי. לפיכך, עותר המבקש לקבל את בקשתו ולהקל בעונשו.

דיון והכרעה

8. לאחר עיון בבקשה ובצירופותיה נחה דעתי כי דינה להידחות.

הלכה מושרשת היא, כי לא על נקלה תוענק רשות ערעור "בגלגול שלישי", היות שזו שמורה אך למקרים מיוחדים המעוררים שאלה משפטית נכבדה או סוגיה ציבורית כבדת משקל, החורגת מעניינם של הצדדים לבקשה, וכן במקרים בהם מתגלה אי-צדק או חשש כי למבקש נגרם עיוות דין ((רע"פ 7002/13 פסקוב נ' מדינת ישראל (8.12.2013); רע"פ 7135/13 מחאמיד נ' מדינת ישראל (26.11.2013); רע"פ 6800/13 קסטיאל נ' מדינת ישראל (26.11.2013)). עניינו של המבקש אינו עומד בתנאים אשר פורטו לעיל, לשם קבלת רשות ערעור בפני משפט זה. בקשתו עוסקת, רובה ככולה, בעתירה להקלה בעונשו עקב נסיבות חייו, וככזו אין היא מעלה כל שאלה משפטית או ציבורית רחבת היקף. כמו-כן, לא מצאתי, כי מדובר באותם מקרים חריגים העולים כדי אי-צדק או עיוות דין למבקש. דין הבקשה להידחות, מטעם זה בלבד.

עוד יש להוסיף, כי מדובר בבקשה המכוונת נגד חומרת העונש. ואולם, לא מצאתי, כי מדובר בעונש החורג במידה קיצונית מרמת הענישה המקובלת או הראויה בעבירות דומות, ואף מסיבה זו יש לדחות הבקשה (רע"פ 7297/13 הואש נ' הועדה המקומית לתכנון ולבניה 'גליל מרכז' (17.12.2013); רע"פ 7389/13 טייטלבוים נ' מדינת ישראל (17.12.2013); רע"פ 7569/13 חיים נ' מדינת ישראל (21.11.2013)).

למעלה מן הצורך, אתייחס בקצרה לגופם של דברים. כפי שצינו הערכאות הקודמות, עסקינן במקרה חמור בנסיבותיו. המבקש הורשע בעבירות שיש בהן משום סיכון לחיי אדם וזלזול בשלטון החוק. יפים לעניין זה, הדברים הבאים: "העבירה אותה עבר המבקש היא חמורה ויש לבטא את חומרתה בענישה מרתיעה. נהיגה בכבישי הארץ בזמן פסילת רשיון טומנת בחובה סיכונים רבים לבטחונם של נוסעים ברכב והולכי רגל. יתר על כן, ולא פחות מכך, היא משקפת התייחסות של ביזוי החוק וצווי בית המשפט. עניינו של המבקש חמור פי כמה, נוכח העובדה שנהיגתו במצב של פסילת רשיון נעשתה בעת שהיה תלוי נגדו מאסר על תנאי של 12 חודשים בגין עבירה קודמת של נהיגה בזמן פסילת רשיון. בנסיבות אלה, אין צורך בחיזוק נוסף למסקנה המתבקשת כי מדובר בנאשם המזלזל זלזול עמוק בחוק, בצווי בית המשפט, ובחובתו הבסיסית לקיים את הכללים שהחברה קבעה להבטחת חייהם ושלומם של בני הציבור" (רע"פ 3878/05 בנגוזי נ' מדינת ישראל (26.5.2005), פסקה 8; וראו גם, רע"פ 10424/06 לודויה נ' מדינת ישראל (22.2.2007); רע"פ 6115/06 מדינת ישראל נ' אבו לבן (08.05.2007); רע"פ 665/11 אבו עמאר נ' מדינת ישראל (24.1.2011)).

העובדה כי זוהי הרשעתו השלישית של המבקש בעבירה שעניינה נהיגה בזמן פסילה, וכי הוא נהג בכלי רכב שהוא אינו מוכשר לתפעלו, מעידה על התנהלות חסרת רסן, ועל חוסר אכפתיות לשלומם ובטחונם של המשתמשים בדרך, לרבות בטחונו שלו עצמו. בנסיבות אלו, דין בקשתו להידחות גם לעיצומם של דברים.

9. מאחר שלא מצאתי כי קיימת הצדקה לדון בעניינו של המבקש במסגרת הליך שיפוטי נוסף, הנני דוחה את הבקשה למתן רשות ערעור.

ניתנה היום, ה' בשבט התשע"ד (6.1.2014).